

¿Qui té por de Pedro Agramunt?

La recent reunió de la patronal valenciana a Oriola ha significat, a més de la demostració de les deficiències infraestructurals del País Valencià, la coronació definitiva de Pedro Agramunt com a líder carismàtic. Enfront, Lerma ha hagut d'acceptar les reivindicacions empresarials i llançar l'oferta del finançament mixt d'inversions que fins ara eren patrimoni de l'estat.

Albert Vicent

Més de 100 conclusions sobre les deficiències infraestructurals del País Valencià, moltes expectatives i algunes incògnites és tot el que queda, una setmana després de baixar-se el teló de les Primeres Jornades Econòmico-Empresarials de la Comunitat Valenciana que, durant els passats dies 13 i 14, s'han celebrat a Oriola (Vega Baixa).

Cinc cambres de comerç, tres confederacions empresarials, les Fires de València i Alacant i la Borsa de Comerç de València, és a dir la totalitat de les institucions lligades a la patronal, van eixir del seu marc provincial i dels seus *sancta sanctorum* respectius per a vertebrar-se segons el model autonòmic, com a país. Per primera vegada en la història del País Valencià, els empresaris es van tancar durant 24 hores per a estructurar i prioritzar quines són les actuacions que l'administració central i l'autonòmica han de dur a terme si es vol aturar el procés de deteriorament de la competitivitat de les empreses i els productes valencians davant tercers països i altres comunitats autònomes de l'estat espanyol. Un procés que, tal com va assenyalar Pedro Agramunt, president de la Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana, «està acostant-nos a un esgotament en l'esquema productiu que cal detenir, sota pena de passar a ser regió de cua en l'Europa de 1993».

Tal com aquesta edició

Pedro Agramunt i Joan Lerma: Unitat per davant de tot.

d'EL TEMPS publica de manera íntegra, les conclusions de la cimera d'Oriola abracen tot un ventall d'actuacions: des de la necessitat de realitzar amb urgència els transvasaments de l'Ebre i el Xúquer fins a l'adopció de mesures per afavorir les inversions estrangeres, passant per la construcció de dues autopistes —Madrid/València i Madrid/Alacant—, l'ampliació de la línia del TGV des de Barcelona fins a Múrcia, la instal·lació de minicentrals hidràuliques o l'aprofitament dels Fons Estructurals de la Comunitat Europea. Són únicament alguns dels punts més espectaculars que apareixen juntament amb altres d'àmbit més social i que abracen els camps de l'educació, la vi-

venta, la salut i, fins i tot, el medi ambient.

Fins ací, res de nou, tan sols una radiografia exemplar del cos econòmic valencià. I un diagnòstic, a càrrec de Pedro Agramunt, *alma mater* de l'encontre: «Es creix, però com que els problemes estructurals no estan resolts, el creixement sobreescafa el sistema, fa patents els desequilibris i, fins i tot, els agreuja: i per tant les autoritats econòmiques han de frenar el creixement. (...) S'ha anat a una política d'augment de la demanda interna sense reassignació de la despesa cap a la inversió».

Un programa en venda

Els empresaris, reunits a

Oriola, han fet el que millor saben: convertir tot el que toquen en mercaderia. Tenen un producte de primera mà, d'alta qualitat, un recull de deficiències avalat per la profunditat dels seus estudis i una estratègia per a resoldre-les. Ara tan sols queda la part més difícil: evitar que les conclusions queden convertides en estoc. I ja han començat a vendre-les. Saben que el seu producte adquireix valor una vegada col·locat al mercat i que els seus compradors tenen sigles. També saben, però, que sols podran rendibilitzar la inversió quan el BOE comence a publicar resolucions que facen realitat el que fins ara tan sols és paper.

La patronal ha jugat a ser utòpica. Ha inclòs en el do-

cument final des de reivindicacions estrictament empresarials fins a sol·licituds que afecten tot el teixit social. I ho ha fet per dues raons: per justificar-se davant una societat que veu amb desconfiança com a cada exercici augmenten els beneficis en els comptes finals, i per acontentar tots els participants. De fet, no hi ha massa diferències entre aquestes conclusions i un programa polític en període electoral.

I els primers compradors ja han aparegut. Des del PP somien repetir amb Pedro Agramunt l'operació Leopoldo Ortiz. I Agramunt es deixa voler. Des d'Unió Valenciana, si fa no fa, el mateix.

Aquestes possibilitats han fet maniobrar Lerma, que ha canviat de tàctica llançant-se com si d'unes eleccions es tractara. «Estic disposat a encapçalar una opció que signifiqui la possibilitat d'obtenir el TGV, l'autopista o qualsevol altra infraestructura i en la qual participen tots vostès si som capaços de coordinar un projecte que ens permeta avançar en el temps els projectes que ara estan previstos amb capital públic», va proposar Lerma als cinc-cents empresaris reunits en l'acte de cloenda de les jornades. I els empresaris aplaudiren. Ho feren amb ganes, dedicant-li al president autonòmic els aplaudiments que minuts abans havien escamotejat al delegat del govern central, Eugeni Burriel, que en el seu improvisat discurs havia analitzat detalladament els plans i els esforços de l'administració central cap al País Valencià.

El de Burriel fou un discurs sense complexos, però massa desgastat. I és que aquesta reunió ha estat insòlita no sols per ser la primera de la seua naturalesa sinó, també perquè Lerma, com a cap visible del poder

Vicente González i Leopoldo Ortiz.

autonòmic, ha estat elegit intermediari de les reivindicacions. Els empresaris li han donat protagonisme, però, al mateix temps, li han col·locat una bomba de rellotgeria que ell ha començat a desactivar amb promeses condicionades.

Primera condició, que la patronal participe en el finançament de les infraestructures que tant reclama. «El capital públic és limitat i podem avançar més ràpidament amb la col·laboració de la iniciativa privada en les grans obres que són necessàries», apuntà Lerma.

Segona condició, que els empresaris actuen amb mentalitat moderna i assumint riscos: «Fa falta invertir més en formació empresarial, modernitzar les empreses i oblidar la maquinària antiga que estem comprant excessivament i que deixarà l'aparell productiu obsolet».

I tercera condició, donar estabilitat i evitar crispacions com les que ha protagonitzat la Confederació Empresarial Valenciana durant els darrers mesos. «Per damunt dels plantejaments polítics de cadascú, hi ha

d'haver una clara croada a la reflexió i a la concòrdia, una voluntat d'evitar crispacions, perquè aquesta voluntat ens farà créixer més ràpidament». És a dir, unitat per damunt de tot.

El Lerma que acudí a Oriola fou un Lerma sense complexos. Acompanyat únicament del conseller d'Indústria, Andrés García Reche, va jugar la basa de sentir-se necessitat per una patronal que ha de reconèixer que amb el govern autonòmic al seu costat les reivindicacions tenen més possibilitats. I va accedir a la tribuna dels oradors després d'un intercanvi d'impressions amb els caps visibles de les institucions organitzadores. Un encontre a porta tancada amb un únic objectiu: evitar agressions. Així, Pedro Agramunt va analitzar la marginació del País Valencià davant altres comunitats, però no va carregar contra el partit en la Generalitat. A canvi, Lerma va deixar a Agramunt el paper de triomfador davant un empresariat que té el president de la CIERVAL com a punt de referència.

Enmig quedava la tasca obscura d'Eliseo Quintanilla. El president del Consell Regional de Cambres de Comerç ha apostat perquè la cimera siga el primer pas d'una relació més estreta entre patronal i Generalitat i sense complexos va assenyalar: «Els homes de les Cambres de Comerç quedem a disposició de la nostra administració per a desenrotllar totes i cadascuna de les conclusions i per a unir les nostres veus i els nostres esforços davant l'administració central i de la CEE».

També Agramunt ha acabat entrant en el joc. De cara al president autonòmic, i a la galeria, va deixar clar que «les solucions que oferim no han estat subjectes, ni ho estaran, a interessos partidistes. No és missió nostra confabular-nos amb cap formació política per accossar el partit que ocupe el poder en cada moment. Som zelosos defensors de la legitimitat del govern valencià». I una matisació: «Igualment som zelosos de les nostres prerrogatives com a agents socials i defensors de la legitimitat dels nostres interessos».

La imatge tòpica de l'empresari valencià, a la dreta: Leonardo Ramón.

La unitat empresarial aconseguida a Oriola ha estat un èxit. Ha estat afortunada, però, per un cert victimisme, del que tant caracteritza els valencians. Tots els participants han fet referència expressa a les preferències de l'administració central cap a l'eix Barcelona-Madrid-Sevilla, en detriment del País Valencià. I ho han fet amb xifres del MOPU: la inversió per 1.000 habitants en el conjunt de l'estat ha estat de 7.047 milions el 1988, mentre que al País Valencià ha estat de 3.118 milions. Unes xifres que a Enrique Silla, president de la Cambra de Comerç de València, li han fet denunciar «les mancances fonamentals del territori autonòmic valencià, amb els greuges comparatius respecte a altres zones espanyoles que, últimament, resulten primades per les administracions públiques amb criteris que, si no són estrictament polítics, se sustenten amb dificultat en base a les argumentacions de rendibilitat econòmica».

Un Enrique Silla que es va servir d'una cita de Teo-

Veus en «off»

- Ni una dona en cap comissió, ni una línia redactada en valencià. Viril i castellà és el model econòmic de la patronal. La presència femenina, la posaren les hostesses del congrés, que foren convidades al sopar de la nit del dijous. Això sí, separades per un corredor que era més aviat una frontera. I és que la facturació de les xiques està encara molt lluny de la dels empresaris per a compartir estovalles.

- Eliseo Quintanilla i Pedro Agramunt passaren el dia de la cloenda intentant explicar als periodistes que no hi havia tensions entre les cambres de comerç i la CIERVAL. Felicitacions als respectius discursos, abraçades efusives i improvisades conferències de premsa conjunta. Mentrestant, les respectives tropes intentaven imposar els seus criteris en les redaccions de les conclusions.

- L'església ha estat la primera beneficiada de la cimera d'Oriola. El bisbe d'aquesta diòcesi va rebre dels organitzadors un milió de pessetes com a donatiu per a les obres del monestir de Santo Domingo.

- González Lizondo (UV) va compartir hores de copes amb Pedro Agramunt fins a ben tard. «Sóc un miracle de la política d'aquesta regió», exclamava el *blavero* mentre apostava per dos eurodiputats per al seu partit i advertia que, en la seua travessa per a les eleccions del pròxim 15 de juny, Santiago Carrillo obtindrà la plaça d'eurodiputat. Agramunt somreia i negava qualsevol desembarcament immediat en el PP.

- Rumors sobre un futur distanciament de Luis Espinosa de la secretaria general de la CEV. Ell ho desmenteix, però no descarta que si alguna fundació li fa una bona oferta...

- L'oratória dels empresaris està sota mínims. Tan sols la veu de Pedro Agramunt sonà clara i amb força, com en un míting dels millors temps. □

dor Llorente per a exclamar: «Si estiguérem tan units com ho han estat sempre els catalans, un altre gall ens cantaria». ¿Complex?, ¿intencions de trencar la barreira de la Sènia? o ¿aposta per vertebrar un eix del Mediterrani assentat sobre necessitats econòmiques?

Per a Pedro Agramunt, que aposta per un eix des de Múrcia fins a Catalunya, els interessos polítics i partidistes no han de ser un obstacle. Tot un canvi en aquest nou empresariat que sembla haver-se fet amb les brides de les institucions de la patronal. Per al síndic major de la Borsa de València, Francisco Trullenque, es tracta que «de cara al 92 no es pense sols en Barcelona, Madrid i Sevilla, sinó que, aquell any, València aparega en igualtat de condicions». Fins i tot González Lizondo, el líder del blaverisme, aposta per un model *sui generis*. «Catalunya i València han estat unides econòmicament en moltes ocasions. És absurd que hi haja unes ments paranoiques que vulguen arribar a més. Però és lògic que hi haja combinacions i que Catalunya i València han de treballar en conjunt. El que fa falta és saber com i de quina manera i, sobretot, sense atemptar contra la personalitat de ningú».

De cara al futur, la cimera d'Oriola deixa alguns interrogants: ¿mantindran els empresaris la unitat de criteris i l'articulació que han mostrat durant aquests dies? ¿Lerma iniciarà realment accions per a demanar majors inversions al País Valencià? ¿Seran els empresaris capaços d'apostar per un model mixt de finançament? De moment, només hi ha una cosa certa, ni Agramunt ni Lerma n'han eixit danyats. Ara es vigilen mútuament. El millor signe que les coses han canviat en aquest país seria un viatge conjunt de tots dos a Madrid. □